

פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא - פְּנִינִים לַפְּרִשָּׁה

כְּבוֹד לֹא לְזֻקְחִים

יש אנשים שנדחפים אל הבימה ורוצים לשבת במקום המכבד ביותר. משה רבנו לא נהג כך. כי אף על פי שהוא אשר בנה את המשכן ובהחלט היה מגיע לו כל הכבוד, עמד וחכה עד שהקדוש ברוך הוא יקרא לו - "ויקרא אל משה". על כך אמרו חכמים: "כל הרודה אחרי הכבוד - הכבוד בורח ממנו, וכל הבורח מן הכבוד - הכבוד רודה אחריו".

קוֹדֵם כָּל לְהִיּוֹת אָדָם

לפעמים אדם עלול להתפתות לקחת לעצמו כסף של הזולת, וכשהמצפון מתחיל להציק לו הוא אומר בלבו: "אתן את הכסף לצדקה". לכו, דיני הקרבנות מתחילים במלה "אדם" - "אדם כי יקריב". הבורא אומר לנו יהיו כמו אדם הראשון. כשם שהוא לא גזל דבר מאיש, כך גם אתם אל תביאו קרבנות מן הגזל. אל תעשו מצוות בכסף שנלקח מאדם אחר שלא כדין.

לְהַתְּוֹדוֹת וּלְתַקַּן

עשיתי דבר לא טוב, איך אני מתקן אותו? בזמן בית המקדש היה האדם צריך להביא קרבן, לכפר על החטא. אבל התורה מדגישה שלא די בהבאת הקרבן, אלא האדם נדרש להתוודות על החטא שעשה אם הביא קרבן ולא התודה על החטא, ולא החליט החלטה תקיפה שלא לחזור עוד על המעשה הזה - הקרבן עצמו לא יכפר עליו. עקר הכפרה הוא על ידי הודוי והתשובה.

פְּרֻשֵׁת וַיִּקְרָא - פְּנִינִים לַפְּרֻשָׁה

קִרְבָּנוֹת עֲנָשׁוּ

כּוֹס אֵין לָנוּ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְאֵין מִבְּיָאִים קִרְבָּנוֹת שֶׁל בְּעָלֵי חַיִּים, אָבֵל הַמְשַׁמְעוֹת הַרוּחָנִית וְהַרְעִיוֹנִית שֶׁל הַקִּרְבָּנוֹת קִיָּמָת גַּם עַכְשָׁו. אֶת הַקִּרְבָּן לֵה' אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהֵבִיא מִתּוֹךְ עֲצָמָנוּ, מִהִיבְהֵמָה' שֶׁבְּתוֹכָנוּ.

בְּכָל אֶחָד מֵאַתְנֵנוּ שׁוֹכְנוֹת שְׁתֵּי נִפְשׁוֹת - נֶפֶשׁ אֱלֹקִית וְנֶפֶשׁ בְּהֵמִית. הַנֶּפֶשׁ הָאֱלֹקִית מְחַפֶּשֶׁת אֶת הַקִּרְבָּה לֵה', אֶת הַקִּדְשָׁה, אֶת הַחֹסֵד וְאֶת הַנְּתִינָה. לְעַמְתָּהּ, הַנֶּפֶשׁ הַבְּהֵמִית רוֹצֶה רַק אֶת תַּעֲנוּגוֹת הָעוֹלָם, וְהִיא חוֹשֶׁבֶת רַק עַל עֲצָמָה וְעַל הַנְּאוּתֶיהָ. אֶת הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהַעֲלוֹת לְקִרְבָּן - שְׁגָם הִיא תִּתְקַרֵב אֶל הַבּוֹרָא וְתֵאָהֵב לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים.

הַנְּשִׂיא מִבְּקֵשׁ כִּפְרָה

תִּאָּרוּ לְעַצְמְכֶם אֶת הַמַּחֲזָה: הַנְּשִׂיא שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל בָּא לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ וּמִבְּיָא קִרְבָּן. "עֲבַרְתִּי עֲבִירָה בְּשַׁגְּגָה (בְּלִי כּוֹנֵה) וְאָנִי מִבְּקֵשׁ לְכַפֵּר עָלַיְהָ", אֹמֵר הַנְּשִׂיא לְכַהֲנָיִם. עַל כֵּן אֹמְרֵת הַתּוֹרָה "אֲשֶׁר הַנְּשִׂיא יִחְטָא", וּפְרָשׁ רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי, שֶׁ"אֲשֶׁר" הוּא מְלִשׁוֹן אֲשֶׁר. כְּלוּמַר, אֲשֶׁרֵי הַדּוֹר שֶׁהַנְּשִׂיא שָׁלוּ הוּא אָדָם יָרָא שָׁמַיִם, שֶׁשָּׁם לֵב לְהֵבִיא כִּפְרָה עַל חֲטָא שֶׁחָטָא בְּשַׁגְּגָה.

תְּבִיא אֶת הַמֶּלֶח

כְּשׁוֹבְצֵעִים אֶת הַלְחָם בְּתַחֲלִילַת הָאֲרוּחָה טוֹבְלִים אוֹתוֹ תַּחֲלָה בְּמֶלֶח. גַּם עַל הַקִּרְבָּנוֹת שֶׁהוֹעֵלוּ עַל הַמִּזְבֵּחַ צְרִיךְ לְשִׂים מֶלֶח, וְהַתּוֹרָה קוֹרֵאת לָזֶה "בְּרִית מֶלֶח". הַמִּדְרָשׁ מְסַפֵּר, שֶׁבַּיּוֹם הַשְּׁנִי לְבְּרִיאַת הָעוֹלָם, כַּאֲשֶׁר הַבּוֹרָא הִפְרִיד בֵּין הַמַּיִם שֶׁעַל הָאָרֶץ לְבֵין הַמַּיִם שֶׁנִּשְׁאַרוּ לְמַעַלָּה, בְּשָׁמַיִם, הַתַּחֲלִילוּ הַמַּיִם הַתַּחְתּוֹנִים לְבָכוֹת: "לִמָּה אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהִיּוֹת רְחוּקִים מִהַבּוֹרָא?". הַבְּטִיחַ לָהֶם הַבּוֹרָא שֶׁהַמַּיִם הָאֵלֶּה יִשְׁמְשׁוּ לְעִבּוּדַת הַמִּקְדָּשׁ - בְּחָג הַסִּכּוֹת תִּהְיֶה מִצְוַת 'נִסּוּךְ הַמַּיִם' (שֶׁפִּיכַת מַיִם עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ), וְעַל כֵּן קִרְבָּן יִשְׁמְשׁוּ מֶלֶח שֶׁמוּפָק מִמֵּי הַיָּם.